

Věstník

SPOLEČENSTVÍ KŘESŤANŮ FARNOSTI UHLÍŘSKÉ JANOVICE

JAKÝ ASI BUDE NOVÝ ROK?

Před dvěma měsíci, na začátku září, začal nový školní rok 2012/2013, ale i v polovině října začal v něčem nový rok. Je to Rok víry, který 11. října 2011 vyhlásil papež Benedikt XVI. při příležitosti 50. výročí zahájení II. Vatikánského koncilu. Ať zdánlivě začátek školního roku a Rok víry spolu nesouvisí, mají hodně společného. Vstupujeme totiž do významného období života naší církve. Ve školním roce, respektive v jeho závěru, si připomeneme 1150 let od příchodu svatých Cyrila a Metoděje, kteří nám hlásali víru svatou. Jak svatí věrozvěstové, tak i zmíněný koncil plnili úkol učit. Učit poznávat Boha a prohlubovat víru. Je dobře si uvědomit, co právě víra hlášaná svatými bratry dala našemu národu, naší zemi. Skrze víru v Boha se stala naše země součástí civilizovaného světa a dala základy kultury, z které žijeme dodnes.

Jsem rád, že v naší farnosti budeme během celého následujícího roku pamatovat na duchovní rozměr Roku víry i významné výročí příchodu svatých Cyrila a Metoděje. Do celého nadcházejícího Roku víry vyprošuji Boží požehnání pro růst naší víry.

P. Kamil

Brána k víře (srov. Sk 14, 27) jež uvádí do života ve společenství s Bohem a umožňuje vstup do jeho církve, je pro nás vždy otevřena. Překročit její práh lze tehdy, jestliže se hlásá Boží slovo a srdce se nechává přetvářet proměňující milostí. Vstoupit do této brány znamená vydat se na cestu, která trvá po celý život. Tato cesta začíná křtem (srov. Řím 6, 4), díky němuž smíme Boha nazývat Otcem, a končí tehdy, když skrze smrt projdeme do věčného života. Ten je plodem zmrtvýchvstání Pána Ježíše, který chtěl darem svého Svatého Ducha přivést všechny ty, kdo v něj uvěří, do své slávy (srov. Jan 17, 22). Vyznat víru v Trojici—Otce, Syna a Ducha Svatého—znamená věřit v jednoho Boha, který je láska (srov. 1 Jan 4, 8): Otce, jenž v plnosti času poslal svého Syna pro naši spásu, v Ježíše Krista, jenž v tajemství své smrti a zmrtvýchvstání vykoupil svět, a v Ducha Svatého, jenž po staletí vede církev v očekávání slavného Pánova návratu.

Apoštolský list papeže Benedikta XVI. PORTA FIDEI, čl. 1

PODZIMNÍ MODLITBA

Bože, kol tvých dávných zdí
 má duše chodí sirá,
 patří toužebně a nikdo,
 nikdo neotvírá,

 neotvírá oken, neotvírá
 dveří.
Zlaty, teply jsou tvé stany,
 ale zde se záhy zšeří,

 a v mé duši záření již
 chladne, pohasíná;
 k svému Světlu pust' ji,
 smutní sina

 a bojí se zimy. Viz,
 jak mouchy, brouci
v pokoj spánku chystají se.
 Láska vroucí

tvá je sečteny má. - Přece
 méně není
duše má než oni!... Ale čím
 jich snění

jest mi... Nechci. Bože,
 otevři mi.
Bože, pust' mne k teplu;
 bojím se zimy.

Jdou všichni v Tebe; děti
 tvé, ne hosti.
Jen já jsem venku. Draví,
 tíší jdou a prostí.

Bože, otevři mi.
A ne v spánek: do Radosti...
Bože, otevři mi do Radosti.

*Bohuslav Reynek
sbírka Smutek země, 1924*

ROZHOVOR

S P. MATÚŠEM KOCIÁNEM

*V neděli 7. října
se uskutečnilo u kos-
tela sv. Jiljí žehnání
zvířat P. Matúšem
Kociánem, kterého
jsme požádali
o krátký rozhovor.*

Nejprve jste studoval přírodní vědy, jakému oboru jste se věnoval?

Studoval jsem zoologii, obor entomologie - to je věda o hmyzu, a specializoval jsem se na jednu čeleď brouků - drapčíky.

V tomto oboru jste dosáhl úspěchy.

Žádné zvláštní úspěchy to nebyly. Normální výsledky vědecké práce a to není ve vědeckém světě nic neobvyklého. Potěšilo mě ale, že jsem byl zařazen do jednoho klíče k určování evropských brouků a jsem tam citován. To znamená, že jsem publikoval něco, co stojí za povšimnutí těch několika odborníků na světě.

Proč jste se později rozhodl pro teologii? Využíváte jako kněz své přírodovědecké znalosti?

To, proč se člověk rozhodne pro kněžství, asi většina kněží neřekne přesně, protože se to ani přesně říci nedá. Mě určitě pozitivně ovlivnili někteří kněží, kteří mě nasměrovali na myšlenku stát se knězem. A moje přírodovědné znalosti, pokud si je ještě pamatuju, využívám k tomu, že

se snažím spojovat křesťanskou víru a teologii se vztahem k ostatním tvorům.

Jak se Vám daří v Českém Brodě, kde působíte, a jak funguje Vámi vybudované komunitní centrum?

Daří se mi tam dobře, farnost je to pěkná. Centrum se snad bude také využívat. Už jsou první vlaštovky na obloze. Městský úřad tam bude mít svá zasedání. Byla tam zasedání komise životního prostředí, rozběhl se filmový klub a další aktivity. Myslím, že se to rozjíždí slibně.

Žije na českobrodské faře také nějaké zvířátko?

Mám rybičky. Akvárium je dlouhé 2 m, vysoké 0,6 m a obsahuje 600 l vody. Rybičky jsem tam přidával postupně, takže netuším, kolik jich tam opravdu je. Jediné, co vím přesně je, že tam je osm terčovců. Jsou to velmi krásné a citlivé ryby pro zkušené chovatele. Dalo mi dost práce, aby se vodě, na kterou nebyly zvyklé, přizpůsobily. Teď se jim už daří dobře. Kromě rybiček mám i několik zvířátek z Afriky na příklad žirafu, gorilu, lva a hrocha, ale ty jsou dřevěné.

Rušila by Vás třeba přítomnost psa v kostele? Je přípustné, aby tam byl?

Přítomnost psa v kostele by mě vůbec nerušila. Kdyby však začal štekat třeba při proměňování, tak by mi to vadilo s ohledem na věřící. Mě samotného by to nerušilo. V Holešovicích, kde jsem dříve působil, chodila na mši sv. s malým

pejskem paní, která ho měla zavěšeného v takové kapse na krku. Ten byl tak hodný, že si ho lidé vůbec nevšimli, pokud se přímo nepodívali.

Není teď takový trend, že někteří lidé věnují přehnanou péči svým „domácím mazlíčkům“? Nevím, jestli se to dá zevšeobecňovat. Víím, že dříve tato záliba byla v určitých kruzích, třeba šlechtických. Dnes se ten standard posunul někam jinam. Kromě toho nám chybí kontakt s přírodou, hlavně ve městech. Na venkově se ještě ta odtažitost nepociťuje a je pravda, že zvířátko leccos z toho nahradí. Také není snadné se s ním pohádat, ono vám nevynadá apod. Je s ním tedy někdy snadnější spoluzítí, než s člověkem. Takže chápu, že někteří lidé si lépe rozumí se zvířátkem než s rodinnými příslušníky. Je to asi smutné, ale je to tak. Neříkám, že je to chvályhodné, když má někdo raději pejska než ostatní lidi, ale na druhou stranu říkám, že je lepší mít rád pejska, než vůbec nikoho.

Mají zvířátka své nebe?

Zvířata nemají své nebe, mají stejné nebe jako my. Nebe je jen jedno. Nejsou to škatulky nebo přihrádky, do kterých by Pán Bůh zařazoval jednotlivé živočichy – broučky, ryby atd. Nebe je jen jedno, Boží království je jen jedno, Hospodin je Bohem všeho stvoření, takže já s tím nemám žádný problém.

Děkujeme za rozhovor.

MH

POŽEHNÁNÍ ZVÍŘAT

Zvířata mám ráda a je dobré je žehnat. Je to pěkná příležitost, jak oslavovat dílo našeho Stvořitele a modlitbou a láskyplnou péčí o ně k tomuto stvořitelskému dílu přispívat.

O možnosti požehnání zvířat jsem se poprvé dozvěděla, když se v naší farnosti vloni hovořilo o možném pozvání P. Matúše Kociana z Českého Brodu. Ten měl v Uhlířských Janovicích u kostela sv. Jiljí požehnat zvířata u příležitosti svátku sv. Františka z Asissi. Bohužel vloni k tomuto požehnání zvířat nakonec nedošlo. O to více jsme se mohli těšit letos na příjemné nedělní říjnové odpoledne a na návštěvu P. Matúše Kociana. V neděli 7. října od rána hodně přšelo, a to možná některé lidi odradilo se svým zvířetem přijít. Kdo chtěl, ten dorazil i přes nepřízeň počasí, a stálo to za to. Chvilí před třetí hodinou přestalo pršet, a tak jsme my, kdo jsme přišli, mohli společně s P. Matúšem za pěkného hudebního doprovodu rodiny Mašinových a paní Jiráskové a za přítomnosti několika našich psů, morčat a želv zažít před kostelem sv. Jiljí krásné chvíle. Bylo moc pěkné stát u otevřených dveří kostela, slyšet a vnímat, jak se slova Písma svatého, stejně jako slova a melodie písně k sv. Františkovi a slova žehnacích modlitby, nesou prostřednictvím reproduktoru do ulic města.

Při slovech P. Matúše pronesených před požehnáním jsem si uvě-

domovala velikost a krásu Božího stvoření a svou spoluzodpovědnost za přírodu a všechno živé kolem nás. Bylo krásné stát se na chvíli malým dítětem, pohupovat se v rytmu písně, nechat na sebe dopadat velké kapky svěcené vody, stát uprostřed své rodiny s naší fenkou Dinou na vodítku, hladit ji, krmit piškoty za to, že se chová vzorně, říkat P. Matúšovi její jméno, když všechna požehnaná zvířata obcházel a hladil, koukat na ostatní, jak s radostí představují své zvířecí kamarády. Byly to chvíle dětské něhy, která byla odzbrojující a která nám vykouzila na tvářích bezprostřední upřímné úsměvy.

Děkujeme P. Matúšovi za jeho návštěvu a za pěkné sváteční odpoledne naplněné Boží přítomností.

Miriam Houdová

V naší zemi žehnání zvířat není obvyklé jako v jiných zemích. V době, kdy vymírá mnoho rostlinných i živočišných druhů vinou necitlivého přístupu člověka k Božímu stvoření, si při tomto žehnání uvědomujeme, že jen Duch Boží obnovuje tvářnost země a my máme být jeho nositeli.

PÁTEČNÍ POUŤ DO POLIČAN

V pátek 21. 9. 2012 se naše farní společenství v počtu 24 osob zúčastnilo návštěvy trapistického ženského kláštera v Poličanech na Sedlčansku.

Klášter vznikl na „zelené louce.“ Vše je nové, výstavné a pěkně upravené. Řádové sestry přišly z mateřského kláštera v Itálii na pozvání kardinála Miloslava Vlka v r. 2007. Celkem tam žije 19 sester, z čehož je 1 Maďarka, 7 Italek a 11 Češek. Průměrný věk je 37 let. Všechny cizinky se naučily česky. Při mši sv. pěkně zpívají, což je obdivuhodné. Při rozmluvě říkají, že se jim tam líbí.

Ještě za tmy, po páté hodině ranní, jsme vyrazili mikrobusem H.Z.S. Uhlířské Janovice, abychom stihli mši sv. v 7:15. Cestu nám zpomalovala silná mlha, ale i tak jsme dorazili včas. Mši svatou, doprovázenou zpěvem sester, sloužil místní kněz spolu s naším P. Kamilem. Potom jsme se shromáždili na snídaň, kterou sestry připravily. Po posilnění jsme se sešli v jednom sále, kde jsme si promítaly obrázky zajímavých kostelů z celého světa. K tomu jsme diskutovali. Před obědem jsme se opět sešli v kostele, též sestry, ke kratší pobožnosti. Následoval chutný oběd. Po obědě byla možnost v přilehlém obchůdku zakoupit pohledy, tiskoviny, pamlsky, med, marmelády a jiné zboží, které sestry vyrábějí.

Po druhé hodině nastal čas odjezdu, za slunečného počasí jsme vyra-

zili k domovu. Všem se nám to líbilo, bylo to takové „pohlazení duše“, posílení ve víře. Zůstala nám na ten krátký pobyt krásná vzpomínka, obdiv a úcta ke všem sestrám, které opustily domovy a následovaly Krista.

Již se těšíme na další naše páteční společenství, případně na další výlet. Naše poděkování patří janovickému H.Z.S. za zapůjčení mikrobuse i panu řidiči.

Josef Procházka

Komunitu sester, která v Poličanech nyní působí, pozval kardinál Miloslav Vlk do Čech z mateřského kláštera trapistek v italském Vitorchianu v provincii Viterbo (asi 80 km na sever od Říma).

Sestry přišly do České republiky s vědomím misijního úkolu: vyprošovat od Boha obrácení a spásu pro každého člověka. Jejich apoštolát spočívá v jednoduchosti života, manuální práci a především modlitbě. Řídí se heslem Ora et labora, střídají liturgické chórové modlitby a lectio divina (rozjímavou četbu) s manuální prací. Obdělávají pole a pěstují ovocné stromy, chovají včely, vyrábí obrázky a přání, malují ikony.

14. SVATÝCH POMOCNÍKŮ

Svatý Eustach 20. 9.

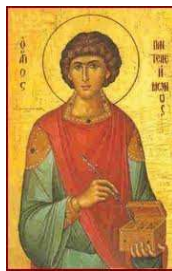
Legendy, které nám životy svatých přibližují, jsou značně nesoudržné, ba dalo by se říci až zmatené. Svatý Pantaleon se narodil ve druhé polovině století třetího v dnešním Turecku.

Rodiči svatého Pantaleona byl pohanský otec a přísně křesťanský věřící matka. Pantaleon už jako mladík měl velký zájem o všechno, co souviselo s lékařstvím. Vzdělával se ve farmakologii a měl brzy mimořádné léčitelské schopnosti. Jeho otec se obrátil, když jeho syn podle legendy uzdravil slepce vzýváním Ježíše Krista. Jiná legenda však praví, že se naopak sám víře odcizil v průběhu svých lékařských studií. V každém případě si ho pro ony léčitelské schopnosti vybral císař Maximianus za svého osobního lékaře a v této službě ho zpět ke křesťanství přivedl kněz Hermolaus.

O Pantaleonově prozrazení a smrti hovoří nejméně dvě legendy. Ta nejstručnější praví, že si Pantaleon rozuměl s císařovou manželkou, již se snažil obrátit na křesťanskou víru, avšak jejich rozmluvy byly vyslechnuty a odhaleny císaři. Maximianus pak údajně odstoupil a odešel se svou ženou do vyhnanství. Jeho nástupce dal Pantaleona uvrhnout do žaláře a bičováním, pálením, hladem a jinými způsoby přesvědčoval k odstoupení od křesťanské víry. Když odmítl, přivázali ho k olivovníku, přibili mu ruce ke hlavě hřebíky a

hlavu mu usekli. Z jeho rány netekla žádná krev, ale mléko.

Jiné legendy však jeho mučednictví popisují jinak. Po smrti otce se stal Pantaleon držitelem velkého

jmění. Závistiví kolegové ho udali k císaři během Diokleciánova pronásledování křesťanů. Císař, který si přál Pantaleona zachránit, ho přesvědčoval k odpadlictví. Pantaleon však otevřeně svou víru přiznal a jako důkaz, že Kristus je jediný pravý Bůh, zázračně vyléčil ochrnutého. Přesto byl odsouzen k smrti, císař považoval zázrak za předvedení triku.

Ti, kdo chtěli Pantaleona popravít, to však rozhodně neměli lehké, protože to zkoušeli šesti způsoby a žádný nebyl účinný. Legenda hovoří o těchto popravčích metodách. Pálení ohněm, vhození do roztaveného olova, udušení, předhození dravým šelmám, lámání v kole a probodení mečem. Teprve, když on sám dovolil, aby mu usekli hlavu, poprava se podařila. Z jeho těla však po smrti nevytéká krev ale mléko a olivovník na místě jeho smrti ihned rozkvetne.

Existuje i jiné podání jeho smrti. Podle této legendy byl Pantaleon nejdříve mučen hořícími pochodněmi, avšak objevil se Kristus v podobě kněze Hermolause a Pantaleonovo tělo se uzdravilo a zesílilo. Potom vhodili Pantaleona do roztaveného olova, ale Kristus, opět jako Hermolaus, sestoupil do nádrže s ním, oheň

uhasl a olovo vychladlo. Potom vho-
dili Pantaleona do moře, ale kámen,
který k němu přivázali, plaval. Vho-
dili ho k dravým šelmám, ale ty stály
u něho a vrtěly ohony a nedaly se
odehnat, dokud jim on sám nepožeh-
nal. Chtěli ho přivázat ke kolu, ale
provazy praskly a kolo se rozbilo.
Když mu zkusili useknout hlavu,
meč se ohnul a popravčí, když viděl
co se stalo, uvěřil. Tehdy Pantaleon
úpěnlivě prosil nebe, aby jim bylo
odpuštěno, z toho důvodu on také
získal jméno Pantelemon tj. "ke
všem soucitný" nebo také "ten, který
se slitoval nad všemi". I v tomto pří-
padě zemřel Pantaleon až potom, co
svým katům svou popravu dovolil
vykonat, teprve potom mu hlavu
usekli.

Pantaleon byl uctíván ihned od
své smrti. Jeho ostatky si přivlastňu-
je celá řada míst na celém světě. Je-
ho hlava je od roku 800 v Lyonu. Od
roku 972 jsou ostatky i v Kolíně nad
Rýnem, kde biskup svatý
Bruno nechal postavil kostel
sv. Pantaleona.

Velmi významnými relikviemi
jsou skleněné ampule s krví - mlé-
kem, která vytekla z popraveného
Pantaleona. Ty se nacházejí v Benát-
kách, Římě, Paříži, Neapoli, Bari a v
Madridu. V Madridu tuto vzácnou
relikvii uchovávají v hlavním oltáři
Královského kláštera Vtělení v sou-
sedství la Plaza de Oriente již od
založení kláštera v roce 1616. Krev,
která je trvale v pevném stavu, kaž-
doročně změní skupenství v předve-
čer výročí umučení sv. Pantaleona,

to znamená 26. července (podle ji-
ných zdrojů dochází k tomuto jevu
až o den později, čili v den výročí
umučení a svátku sv. Pantaleona 27.
července). V tento večer krev zka-
palní a uvnitř se vytvářejí bublinky.
Tento div se opakuje každoročně.
Pokud však krev zůstane v tuhém
stavu, znamená to buď předzvěst
nebo průběh nějaké krize, velké lid-
ské tragédie, jak se to stalo v období
obou světových válek ve 20. století.
Je patronem: lékařů, porodních asis-
tentek a kojných, je vzýván proti
bolestem hlavy a úbytím, proti ne-
mocem dobytka, při opuštěnosti a
jako pomocník v nouzi.

Atributy: krabička s léky nebo mastí,
hřeby, léčivé byliny, bývá zobrazo-
ván s rukama přibíťma k hlavě nebo
k olivě s rukama nad hlavou.

Benedikt Jelínek

ODPUSTKY PRO DUŠE V OČISTCI

Od 1. listopadu odpoledne a po
celý den 2. listopadu je možné při
návštěvě kteréhokoli kostela získat
plnomocné odpustky, přivlastněné
pouze duším v očistci. Kromě tří
obvyklých podmínek (sv. zpověď,
sv. přijímání, modlitba na úmysl
Svatého otce) je další podmínkou
pomodlit se při návštěvě kostela
modlitbu Páně a vyznání víry.

Od 1. do 8. listopadu je možno
získat po splnění tří obvyklých pod-
mínek denně plnomocné odpustky,
přivlastněné pouze duším v očistci,
navštíví-li někdo hřbitov a pomodlí
se tam třeba jen v duchu za zemřelé.

POZDRAV OD POUTNÍKA

Při své cestě na celonárodní pout' ve Staré Boleslavi se pravidelně zastavuji na občerstvení v Čestíně u manželů Novákových. Srdečné Pánbůh zaplat'. Nocleh pak mi v minulosti ochotně poskytovali na faře v Zásnukách. Bohužel slečnu Lidušku Pán povolal k sobě a tak jsem letos dostal nocleh na faře v Uhlířských Janovicích. Byl jsem mile překvapen ochotou a vstřícností otce Kamila. Přečetl jsem si tam Věstník vaší farnosti. Coby poutníka mě potěšilo, kolik prostoru v něm má putování. Velmi mě zaujal článek paní doktorky Jany Psychlové, která v létě přijala poutnice k Božímu milosrdenství ve Slavkovicích. Děkuji za její slova.

Při putování z Levého Hradce na Velehrad jsme také my, cyrilometodějští poutníci, často odkázáni na pomoc dobrodinců. Je docela možné, že v příštím 32. ročníku budeme v měsíci březnu prosit o přespání na janovické faře a otec Kamil už to dokonce předběžně přislíbil. To bychom se s vámi, janovickými farníky, setkali na nedělní mši svaté.

Přeji pokoj a dobro všem čtenářům Věstníku.

Poutník Zdeněk Veselý z Čechtíc.

PUTOVÁNÍ „ČTYŘMI DNY TVOŘENÍ“

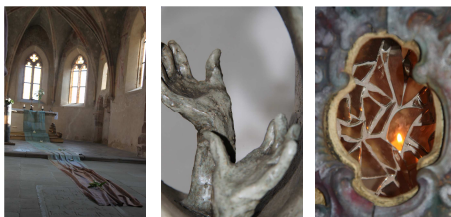
Putování - vydat se na pout' - myšlenka, která ve mně uzrávala dlouho, debatovala jsem o ní s kýmkoliv, kdo byl ochoten naslouchat a sdílet. Já byla.. a dostala nápad... „pojďme putovat společně“, tam kde se ožívuje prostor, navštěvovat opuštěná místa „chrámů božích“, společně něco sdílet, něco vytvořit, něco si zodpovědět... Plánovaly jsme to čtyři, realizovaly ve trojici. Byl to zvláštní čas uprostřed léta. Já měla představu pouti strastiplné, náročné, vysilující... měla jsem pocit, že musím mít hlad, trpět žízni, propichovat puchýře, abych se přes fyzické dno dostala k sobě, poznala, co mi dříme v duši. Na rozdíl od toho jsme zažívaly pohostinnost fary, nádherné počasí a všude podél cest plné stromy švestek a špendlíků všech druhů... nořila se mi slova „proč se strachujete o to, co budete jíst a pít, podívejte se na nebeské ptactvo, ne-se-je, nežne, nesklízí... a přece je váš nebeský otec živí...“ a usmívala jsem se z vděčnosti, která mne po celý čas neopouštěla. Vděčnost za naplňování mých potřeb, vděčnost za blízkost a souznění, vděčnost za zpomalení životního tempa na tuto vyčleněnou chvíli, vděčnost za zázemí, za život, za cestu a Jeho vedení.

Tvoření - po celou dobu naší cesty jsme si daly za úkol fotit harmonii a kontrasty (světelný, barevný, tvarový a materiálový) a také sbírat cokoliv, co nás zaujme, co nám bude při-

padat, že je možno dát tomu nový rozměr, probudit nový příběh, ustanovit jiné uplatnění. Ráda používám ve své tvorbě nalezené předměty, kterým vtiskuji nový úkol, na které upozorňuji jako na svědky dob minulých, pro připomenutí toho, co bylo, pro uvědomění si, že těchto nalezců se dotýkaly něčí ruce, sloužili a dosloužili. Baví mne dávat jim novou šanci, probouzet je a vystavovat je v jiném kontextu znovu pohledu druhých. A tak jsme z nasbíraných fotografií tvořily po nachozených kilometrech koláže, hledaly výřezy, detaily a malovaly je, nalezené předměty dávaly do nových kompozic a následně po návratu domů dotvářely.

Postřehy - zprvu jsem naši cestu jako pouť v pravém slova smyslu nebrala, dohnala mne pak však slova pátera Piřhy, které jsme si na cestě četly, že poutník není na výletě, že je třeba uvědomit si účel a cíl cesty... najednou mi to docvaklo, má povrchnost, má zabedenost, vždyť já si do té chvíle jako na výletě připadala. Od toho okamžiku se mi hruly slzy do očí permanentně, nořila jsem se do svých hlubin a stínů, dostávala odpovědi i ujištění, prožívala pokání, bytostně potřebovala malovat, tvořit, odžít si to. Také po návratu domů jsem se na několik dnů zavřela do své dílny a tvořila a tvořila a tvořila... výsledek nebyl tak důležitý, hodnotnější pro mne bylo, jakým procesem jsem procházela, jaké emoce ve mně cesta vyvolala, jakou blízkost (přestože jsme každá jiná) a

neopakovatelnost jsem se svými spolupoutnicemi zažila... Pokud výtvořily z našich čtyř dnů tvoření osloví někoho dalšího – je to pro mne velký bonus a vnímání „nadstavby“, kterou už nemám ve svých rukou... Proto bylo pro mne naše putování tak důležité.

Úryvek z deníčku - 7. srpna 2012
 „To čtení bylo pro mne jak kladivem do čela. Měla jsem pocit povrchnosti a přemýšlela, proč vlastně jsem se chtěla vydat na pouť. Vynořila se mi má představa pouti strastiplné, trnité, která skrze svoji náročnost promlouvá, mění a přetváří... Celou tu dobu zde si uvědomuji luxus, přepych, zázemí, prostor, krásno, tvořivou atmosféru, blízkost mezi námi i touhu být občas úplně sama. Uvědomila jsem si, že mým cílem cesty, účelem vydat se na pouť bylo poznat více sama sebe, být blíže Bohu, vnímat požehnání a proměňující lásku, kterou toužím předávat dál. Při rozho-

voru mi dochází ještě jedna otázka, vracející se, nořící se z hlubin, obtěžující, zvědavě číhající – Kde je mé místo? Kde je mne třeba? Co je vlastně mým posláním? Kde jsou mé priority? Co jsou mé stíny? Co jsou mé pochyby a plané obavy? Co jsou mé potřeby pochval a plácání po rameni? Jak hluboké jsou pocity mé-něcennosti? Když jsme šly nazpátek, chtěla jsem jít sama a vést si svou samomluvu. Šly jsme spolu i každá sama. Po návratu na faru se mi nechtělo vůbec mluvit, vnímala jsem, že ani Didi ne. Jen Jája zářící švitořila, dostala svoji odpověď a pustila se do tvoření... Vymalovávala jsem se z toho... čtyři obrazy (původní záměr sedm). A dost. Čtyři - symbolika člověka promlouvající k mé nedokonalosti, k uvědomování si limitů a nejobtížnější - k jejich přijímání a smíření se... Usínáme, spíme, sníme?"

Lenka Feldsteinová

KAMENY ZEMĚ

Vždycky, když se chystáme s dětmi a se spolupracovníci na nový školní projekt, musíme pocítit sílu daného tématu tak velkou, abychom si byly jisté, že se téma po pár týdnech nevyčerpá, ale naopak, že nás nejméně na rok pohltí, přemele, posune, donutí studovat, přemýšlet, jít cestami dosud neprozkoumanými, a na závěr posílí a podrží svou přirozenou životaschopností a nadčasovostí. To, že nikdy nevíme, jak to nakonec vlastně všechno dopadne, je na celé projektové práci to nejzají-

mavější a nejdůležitější. Jdeme společně s dětmi, hledáme pravdivost života, pravdivost pohybu, gest, výrazu, vedeme je, a ony jdou s námi bok po boku a ani neví, že mnohdy vedou ony nás, my jen sledujeme a díky své zkušenosti vše završíme shrnutím a vyvozením dalších kroků z právě prožitého. Studování a prožívání zkoušek s tématem sedmi dnů stvoření bylo celoroční taneční dobrodružství završené příjezdem do drahobudického chrámu Nejsvětější Trojice, který svou krásou a syrovostí výrazně toto téma podtrhl. Spojení umění s aktuálními potřebami společnosti je asi to, kudy naše Cesta vede a po které chceme vědomě jít dál. Děkujeme všem, kteří přišli s námi sdílet téma sedmi dnů stvoření do drahobudického chrámu.

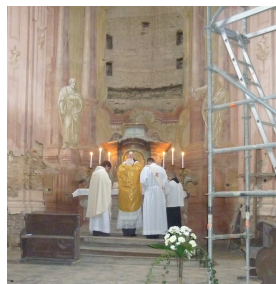
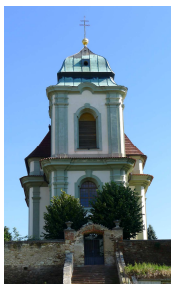
Jája Trojanová

KOSTEL NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE V DRAHOBUDICÍCH

Je připomínán již roku 1352 jakožto farní. O jeho podobě se nedochovalo mnoho zpráv. Snad jediné to, že byl velice starobylý s vysokou věží a že v něm byla veliká kamenná křtitelnice, která při stavbě nového kostela r. 1753 byla zazděna do zdiva za nynějším hlavním oltářem, na základní kámen.

Jan Jiří Hillebrand, rytíř z Brandau, který koupil panství Bečváry od hraběte Brédy, dal roku 1753 chatrný kostel drahodobudický úplně zbořit a nechal vystavět nynější kostel na vlastní náklady, v barokním slohu. Kostel stavěl italský stavitel Ignác Jan Nepomuk Palliardi. Dne 20. 10. 1754 byl kostel vysvěcen. Krytina se však neosvědčila. Klenba zamokala a pukala, a proto později roku 1778 byla pořízena podezdívka, nová vazba a nad ní nová, lehčí krytina, šindelová, jako je tomu nyní. Hlavní vchod je z věže, dva vchody vedlejší jsou v bocích chrámové lodi. Uvnitř lodi je presbytář, ve kterém je namalovaný baldachýnovitý hlavní oltář a v něm je zavěšen obraz Nejsvětější Trojice (po dobu probíhajících oprav sundán). Kostel míval před 1. světovou válkou čtyři zvony. Vojenské rekvizici však padly za obětí tři zvony. Zůstal pouze největší a nejpmátnější zvon Nejsvětější Trojice.

Do konce druhé světové války je historie kostela tichá a neměnná. S příchodem roku 1948, kdy nastupuje k moci komunistická strana, nastává

kostelu velký úpadek. Přestávají se sloužit bohoslužby a kostel chátrá.

V roce 1991 začíná za podnětu faráře P. Václava Nekolného velká rekonstrukce, tu ale zmařil požár, který vypukl 21. 10. 1992. Voda, kterou byl kostel hašen, se dostala všude a tím poškodila jak výzdobu kostela, tak i jeho výbavu. Od těchto let se kostel postupně opravuje a získává na své původní krásu.

V loňském roce, na vánoční svátek sv. Štěpána, v něm byla po dlouhých letech slavena bohoslužba. V sobotu 20. října 2012 jsme se k drahodobudickému kostelu opět vydali. Po příchodu poutníků ve 14 h hudebně zahájil Svatoštěpánský sbor z Kouřimi, poté následovalo pohybové divadlo žáků ZUŠ ze Sedlčan a Sedlce na téma sedmi dnů stvoření – Kameny Země. V 16 h byla celebrována prof. P. Petrem Piřhou mše svatá.

Jménem farnosti chci poděkovat za dobrou spolupráci obci Drahozubice a paní starostce Jitce Souchové. Dále prof. P. Petru Piřhovi, Svatoštěpánskému sboru, hudebníkům, tanečnickům, všem poutníkům a účastníkům.

Děkuji za obnovování vztahů k našim kostelům.

P. Kamil

TVOŘIVÝ PODZIM

Lisí na stromech a pod stromy už je barevné a šustí pod našimi kroky, slunce později vychází a dříve zapadá, ale stále ještě hřeje. Jablka v sadech voní, ořechy leží pod stromem a čekají, až je někdo sesbírá do košíku. Občas mrholí a vítr fouká ze strniště.

Mám toto roční období ráda. Někomu připadá ponuré a melancholické, ale pro mne je naopak inspirující. Tedy, když nejsem zrovna melancholická. Teplo u kamen, horký čaj s medem, hořící svíčka, na stole miska křížal. Chvilé vhodná k tomu vzít si knížku a zabalit se do deky. Nebo se s někým sejít a prožít čas společně.

Přijala jsem nabídku otce Kamila na místo pastorační asistentky, a tak se zamýšlím nad tím, co Vám mohu nabídnout, jak se svého úkolu zhostit. Jsem člověk poměrně tvořivý, mám ráda hudbu, knížky a přírodní materiály. Ráda se pouštím do nových věcí, nebojím se dobrodružství. Nemám ráda samotu a jsem tvor spíše společenský.

V blížícím se čase se těším na to, že snad najdeme s dalšími malými i velkými nadšenci dostatek času a energie a nacvičíme předvánoční divadelní představení. Již tradičně budou adventní dílny v pátek a sobotu těsně před 1. adventní nedělí v čestínské sokolovně (30.11. a 1.12.).

Radost budu mít také z toho, když se nám podaří scházet se čím dál častěji na čestínské faře. Trochu

opuštěná fara přímo vybízí k tomu, aby více ožila. Ráda se budu potkávat s těmi, kdo nechtějí sedět doma, ale s radostí si něco zajímavého poslechnou, zažijí něco s podobně naladěnými lidmi, mají potěšení z toho něco vyrábět a společně vytvořit a třeba i uvařit nebo upéct.

První takové tvořivé setkání bude v sobotu 10. listopadu, bude to tedy setkání Martinské.

Samozřejmě nesmím zapomenout na výuku náboženství, která bude jedním z mých úkolů.

Na všechno toto se moc těším, tak snad se mi to s Boží pomocí podaří.

Výuka náboženství

V letošním roce bude vyučovat P. Kamil Vrzal mladší děti (1. - 3. třída) ve středu od 13 do 14 h a ve stejném čase se budu já scházet s dětmi trochu staršími (4. - 5. třída). V pátek jednou za 14 dní se budu setkávat s ještě staršími náctiletými od 16 do 18 h.

Výuka náboženství P. Kamila bude letos inspirována Cyrilem a Metodějem. V roce 2013 budeme oslavovat 1150. výročí jejich příchodu na Velkou Moravu. Moje téma bude Desatero, související s nadcházejícím rokem, který byl vyhlášen Rokem víry. Těším se, že se s dětmi necháme inspirovat Písmem svatým, budeme společně číst příběhy, ale budeme také tvořit, hrát divadlo, zpívat písničky, zamýšlet se nad vším možným i nemožným a koukat se na svět kolem nás s očima otevřenými.

Markéta Havrdová

POUŤ KE KOSTELU SV. VÁCLAVA V HODKOVĚ

V neděli 30. září jsme se vydali do kostela sv. Václava v Hodkově na poslední (sedmou) pouť ve stopách sedmi dnů stvoření světa „ODPOČINEK“. Sešli jsme se ve velkém počtu v 9:00 hodin u kapličky před zámek v Hodkově. Na začátku jsme dostali malé koule, které představovaly zeměkouli, a po cestě do kostelíčka jsme je různě zdobili. Všichni se snažili o to, aby byly koule co nejhezčí, a nikomu nevadilo, že všechno, na co se sáhlo, bylo mokré, protože byla velká mlha.

Patroni této pouti byli cestovatelé z Prahy, kteří procestovali velkou část světa. V kostele nám promítali velmi zajímavé zážitky z cest, které rozdělili do pěti témat: JÍDLA, OSLAVY A SLAVENÍ, NÁBOŽENSKÉ PROSTORY, LIDÉ KOLEM NÁS, CESTA.

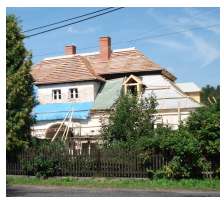
V sobotu před poutí jsem byla s otcem Kamilem v kostelíčku, který na mě působil smutně, všechno bylo prázdné – vykradené. V neděli byl vyzdoben, celý osvětlený svíčkami a mše svatá byla doprovázena sborem a hudbou mladých lidí z Vidic. To vše na mě zapůsobilo jinak, měla jsme úplně jiný pocit – pocit radosti, že i takový malý, zapomenutý kostel může být plný poutníků, kteří přišli v hojném počtu, aby společně oslavili svátek sv. Václava.

Helena Štamberková

ZNOVUOBNOVENÍ SUDĚJOVSKÉ FARY

V minulém Věstníku píše P. Kamil o znovuobnovení sudějovské fary, jejíž celková oprava

navazuje na projekt obnovy významného poutního místa sv. Anny. Připojuji se několika slovy o její historii.

Poutní kostel sv. Anny byl dostavěn a vysvěcen roku 1725, věže a ambity jsou z roku 1742. Z té doby pochází také farní budova, která byla původně jednopatrové stavení. Roku 1790 vyhořela a protože poschodí bylo dřevěné a úplně shořelo, byla po požáru opravena na přízemní budovu, tak jak vypadá dnes.

Sudějov jako součást panství Červené Pečky byl k nim také připojen. Před postavením kostela se konaly bohoslužby u dřevěné kapličky. Při nich sloužil kněz z Červených Peček. Roku 1728 byla zřízena nadace pro zvláštního kaplana, který vedl v Sudějově duchovní správu, ale byl podřízen pečeckému faráři.

Roku 1793 došlo v Sudějově se souhlasem arcibiskupské konzistoře ke zřízení lokálního farního úřadu pro Sudějov a okolní osady, na Pečkách nezávislým. Roku 1859 byl povolen samostaný farní úřad a kostel prohlášen farním.

Patronem fary byla vrchnost sídlící v Červených Pečkách. Od roku 1880 se jím stal starobylý rod svob. pánů Hrubých z Jelení, který své povinnosti patrona vždy dobře zastával až do doby, kdy mu jeho poslání bylo totalitním komunistickým režimem znemožněno.

Po roce 1989 byla panu baronu Jaromíru Hrubému navracena část zdevastovaného rodového majetku, ze kterého vybudoval prosperující ekonomii. K patronátu se vždy hlásil a pomáhal, kde bylo potřeba. Světlo Věčné ať mu svítí.

Pavel Rückl

10. VÝROČÍ KNĚŽSKÉHO SVĚCENÍ P. JOSEFA NERADA

V sobotu 13. 10. 2012 jsme společně s P. Josefem Neradem oslavili 10. výročí kněžského svěcení mší sv. v poutním kostele sv. Anny v Sudějově. Kostel, který působí zvláštním uklidňujícím dojmem, byl plný lidí, kteří svojí účastí dali panu faráři najevo jeho oblíbenost. Byli jsme svědky jeho emočního rozpoložení, když vzpomínal na dobu před 10 lety, jak v sobotu 12. 10. 2002 v kostele sv. Bartoloměje v Kolíně přijal kněžské svěcení a v neděli 13. 10. 2002 měl primiční mši

sv. v kostele sv. Anny. Bylo bílo, do rána napadl sníh a dotvářel tak sváteční atmosféru slavnostní neděle.

Po mši sv. jsme panu faráři předali květiny a dárky a popřáli mu hodně zdraví a Božího požehnání. Odjeli jsme do Komunitního centra v Uhl. Janovicích, kde jsme připravili pohoštění, poseděli a popovídali.

Tehdy, před 10 lety, jsme si všichni mysleli a pan farář také, že v Sudějově zůstane a bude dál zvelebovat „svůj“ kostelíček. Ale po 8,5 letech přišlo rozhodnutí a vše, co měl rád, musel opustit a odejít do nového působíště do Peček. Ale rád se vrací do Janovic, aby první čtvrtek v měsíci sloužil mši sv. a my mu moc děkujeme a přejeme mu pevné zdraví, štěstí, spokojenost a Boží požehnání.

Za vše Vám Bůh zaplat', pane faráři.

Blažena Tvarohová

FILMOVÝ KLUB

Neděle 18. 11. 2012 od 17:00
Syn luny – *Il Figlio della luna* ... film z roku 2007, režie Gianfranco Albano, Itálie, český dabing.

Inspirováno skutečným příběhem Fulvia Frisoneho, jaderného fyzika, který žije a pracuje na Sicílii. Narodil se s těžkým postižením a podle lékařů neměl být trvale schopen komunikovat se světem, a to ani psychicky, ani fyzicky. Díky svým rodičům a především díky neuvěřitelně vitální matce dokázal překonat svá postižení do té míry, že vystudoval univerzitu a stal se uznávaným jaderným fyzikem.

Neděle 16. 12. 2012 od 17:00
Poutníkova cesta - *Pilgrim's Progress* ... alegorický film z roku 2008, USA, původní znění, české titulky.

Natočeno na podkladu alegorického románu *Poutníkova cesta z tohoto světa do světa budoucího* od anglického křesťanského spisovatele a baptistického kazatele ze 17. století Johna Bunyana. Film se snaží názorně zachytit cestu křesťana od hledání přes znovuzrození až po spasení a věčný život. Tvůrci zvolili formu vyprávění o putování krajinou do Nebeského města, kde se hlavní postava cestou setkává s různými překážkami a osobami, které se ho snaží svést z pravé cesty.

Radek Mašín

BOHOSLUŽBY NA DUŠIČKY

- v pátek 2. listopadu v **den Památky zesnulých** proběhne v 16:30 na hřbitově v Uhlířských Janovicích **požehnání hrobů** a následně v 17:30 bude sloužena mše sv. v kostele sv. Aloise.

- v neděli 4. 11. po mších svatých následuje požehnání hrobů v Čestíně a v Košicích. V úterý 6. 11. po mši sv. v Malejovicích (16 h).

ZVEME VÁS

- Přijměte **pozvání na Martinskou peroutku na čestínské faře**. Přijďte v sobotu 10. 11. od 14 h nebo kdykoliv později. Společně upečeme a podělíme se o martinské rohlíčky, umotáme peroutky, ozdobíme lampiony a třeba něco dalšího. Večer zakončíme lampionovým průvodem okolo kostela. Ráno v neděli se vydáme na cestu ke kostelu sv. Martina v Petrovicích, kde bude v 10 h mše svatá. Možná přijede i sv. Martin na koni bílém...

- v neděli 11. 11. v 16:00 v KC sv. Jiljí se uskuteční **vyprávění vojenského kaplana P. Jana Böhma o misi v Afghánistánu**.

- Pozvánka na **adventní čestínské dílny** (v sokolovně). Pátek 30.11. od 14 h a v sobotu 1. 12. od 9 h po celý den - adventní věnce, korálky, svíčky ze včelího vosku, šperky, perníčky, origami, pedig, slaměné řetězy, ovčí vlna, šustí, proutí ... **Přijďte společně tvořit pro radost!** Vstupné dobrovolné + příspěvek na materiál.

- Na Cestě sedmi kostelů v Roce víry poputujeme 8. 12. do kostela sv. Mikuláše ve Vidicích. Vydáme se v 5 h od kostela Panny Marie z Košic (s sebou si vezmete lucerničku). V 6:30 bude slavena ve vidickém kostele rorátní mše sv., po které následuje společná snídane a adventní tvorba. Tématem nám bude 2. přikázání Desatera - **JMÉNO**. Patroni Cesty jsou skauti.

- **v neděli 9. 12. nás při bohoslužbách v Žišově v 8 h a v Čestíně v 10 h navštíví biskup z Myry.** Zvlášť si přeje setkat se s dětmi. Buďte, děti, na tuto významnou návštěvu připraveny.

- v sobotu 15. 12. se uskuteční v KC sv. Jiljí **adventní duchovní obnova**. Povede ji P. Michal Němeček. Začátek v 8.30, zakončení mší sv. v 11:30 v kostele sv. Jiljí.

PRAVIDELNÝ POŘAD BOHOSLUŽEB

	NE	PO	ST	ČT	PÁ	SO
UHLÍŘSKÉ JANOVICE	8:00		17:30	17:30*	17:30	
SUDEJOV						16:00**
ČESTÍN	10:00					
KOŠICE	12:00					
ZÁSMUKY	9:30					
VAVŘINEC	11:00					

* První a třetí čtvrtek v měsíci - za posvěcování služby kněží.

** Od 3. 11. 2012 a po celé zimní období.

RORÁTNÍ BOHOSLUŽBY

Po dobu adventní bude každý čtvrtek v kostele sv. Jiljí v 6:30 slavena **rorátní mše svatá**. Také 4. neděli adventní 23. 12 v 8:00 bude sloužena rorátní mše sv. v kostele sv. Jiljí.

Vydáno: 27. 10. 2012 pro vnitřní potřebu farnosti Uhlířské Janovice

Kontakt: Římskokatolická farnost Uhlířské Janovice, Havlíčkova 898,

285 04 Uhlířské Janovice; e-mail: kc.jilji@gmail.com

www.farnostjanovice.cz

IČ: 49543008; BÚ: 441028359/0800

P. Kamil Vrzal, tel.: 728 775 536, e-mail: doncamillo@centrum.cz

P. Václav Nekolný, tel.: 321 796 177, Zásmuky

Vydání dalšího čísla farního Věstníku 15. 12. 2012

Děkujeme za dobrovolné příspěvky na pokrytí nákladů s vydáváním.